

Materiał porównawczy
do ustawy z dnia 26 czerwca 2008 r.
o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej
(druk nr 185)

USTAWA z dnia 21 grudnia 2000 r. O ŻEGLUDZE ŚRÓDLĄDOWEJ (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238)

Rozdział 6
Śródlądowe drogi wodne

Art. 42.

1. Śródlądowe drogi wodne dzielą się na klasy.
2. Śródlądowe drogi wodne, w zależności od klasy, dzielą się na drogi wodne o znaczeniu:
 - 1) regionalnym;
 - 2) międzynarodowym.
3. Klasę drogi wodnej określa się:
 - 1) maksymalnymi parametrami statków, jakie mogą być dopuszczone do żeglugi;
 - 2) wielkością minimalnego prześwitu pod mostami, rurociągami i innymi urządzeniami krzyżującymi się z drogą wodną.
4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób klasyfikacji śródlądowych dróg wodnych na podstawie kryteriów określonych w ust. 3 oraz dokona podziału tych dróg wodnych na klasy, określi drogi wodne o znaczeniu regionalnym i międzynarodowym oraz warunki eksploatacyjne i projektowe dla poszczególnych klas dróg wodnych, z uwzględnieniem wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych.

Art. 43.

1. Śródlądowe drogi wodne należy utrzymywać w sposób zapewniający bezpieczną żeglugę poprzez:
 - 1) należyty stan techniczny budowli i urządzeń hydrotechnicznych służących żegludze oraz ich właściwą obsługę;
 - 2) systematyczną poprawę warunków eksploatacyjnych odpowiednich do klasy drogi wodnej;

- 3) oznakowanie nawigacyjne szlaku żeglownego, budowli i urządzeń hydrotechnicznych, przeszkód nawigacyjnych oraz budowli i linii przesyłowych krzyżujących się z drogą wodną.
- 1a. W przypadku realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, w formie partnerstwa publiczno-prywatnego, wynagrodzenie partnera prywatnego może w całości pochodzić ze środków podmiotu publicznego.
 2. Szlak żeglowny należy oznakować znakami żeglugowymi pływającymi lub brzegowymi, w sposób wskazujący przeszkody nawigacyjne i miejsca niebezpieczne dla żeglugi.
 3. Zabrania się wykorzystywania znaków nawigacyjnych do cumowania lub przeciągania statku, jak również ich uszkodzania, przemieszczania, niszczenia bądź czynienia niezdołnymi do użytku zgodnie z przeznaczeniem.
 4. Utrzymanie śródlądowych dróg wodnych w stanie zapewniającym bezpieczną żeglugę, z zastrzeżeniem ust. 5, należy do jednostek organizacyjnych ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, zwanych dalej "administracją drogi wodnej".
 5. Oznakowanie nawigacyjne w portach oraz urządzeń, budowli i linii przesyłowych krzyżujących się z drogą wodną należy do ich właścicieli. Sposób oznakowania należy uzgodnić z administracją drogi wodnej.
 6. Administracja dróg wodnych ogłasza w formie komunikatów w sposób zwyczajowo przyjęty aktualne warunki żeglugowe na śródlądowych drogach wodnych, terminy otwarcia i zamknięcia dróg wodnych dla żeglugi oraz wydaje informator o śródlądowych żeglownych drogach wodnych.

Art. 44.

1. Kierownik statku uprawiającego żeglugę jest obowiązany stosować się do znaków i sygnałów żeglugowych znajdujących się na drodze wodnej i na jej brzegach lub pokazywanych przez posterunki sygnalizacyjne.
2. Przecinanie kursu lub wyprzedzanie statku jest dozwolone tylko wówczas, gdy szerokość drogi wodnej jest wystarczająca dla jednoczesnego przejścia, z uwzględnieniem warunków na danym akwenie oraz ruchu innych statków.
3. Przy mijaniu statek płynący w górę drogi wodnej powinien, uwzględniając miejscowe warunki i ruch innych statków, ustąpić drogi statkowi płynącemu w dół drogi wodnej.
4. Statek wyprzedzający powinien wyprzedzać statek wyprzedzany z jego lewej burty. Jeżeli szlak żeglowny jest dostatecznie szeroki, statek wyprzedzający może również wyprzedzać statek wyprzedzany z jego prawej burty.
5. Statki mogą płynąć obok kursami równoległymi tylko wówczas, gdy umożliwia to szerokość drogi wodnej, nie występuje ryzyko zderzenia i gdy nie stanowi to przeszkody lub niebezpieczeństwa dla ruchu żeglugowego.

Art. 45.

1. Statek może zatrzymać się na postój w miejscu do tego wyznaczonym, a w wypadku braku zakazu postoju - wybierać miejsce postoju tak blisko brzegu, jak na to pozwala jego zanurzenie oraz warunki miejscowe, i tak aby nie utrudniać ruchu żeglugowego.
2. Statek na postoju należy zakotwiczyć lub przycumować w sposób bezpieczny, aby nie mógł zmieniać swojego położenia pod wpływem fali, wiatru, prądu wody, zmian stanów wody lub ruchu statków i aby nie stanowił zagrożenia dla innych statków.
3. Statek wycofany z eksploatacji może znajdować się na postoju tylko w miejscu wyznaczonym przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.

4. Na statku znajdującym się na postoju na szlaku żeglownym lub w jego pobliżu powinien być stale pełniony dozór przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach.

Art. 46.

Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa ruchu żeglugowego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe przepisy żeglugowe normujące:

- 1) ruch i postój statków na szlaku żeglownym i w portach, sygnalizację wzrokową i dźwiękową oraz łączność radiową na śródlądowych drogach wodnych,
- 2) sposoby oznakowania nawigacyjnego szlaku żeglownego, budowli i urządzeń hydrotechnicznych, przeszkód nawigacyjnych oraz budowli i linii przesyłowych, wzory znaków i sygnałów żeglugowych, ich znaczenie i zakres obowiązywania,

kierując się obowiązującymi w tym zakresie wymaganiami międzynarodowymi.

Art. 47.

1. Zabrania się wyrzucania ze statków przedmiotów i wylewania substancji mogących stanowić przeszkodę lub niebezpieczeństwo dla żeglugi bądź innych użytkowników śródlądowych dróg wodnych albo zanieczyszczać drogę wodną.
2. W razie zanieczyszczenia drogi wodnej bądź zauważenia na drodze wodnej przedmiotów lub substancji, o których mowa w ust. 1, kierownik statku niezwłocznie zawiadamia o tym administrację drogi wodnej, wskazując miejsce i charakter zanieczyszczenia.
3. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, warunki gromadzenia, przechowywania i usuwania odpadów i ścieków ze statków oraz sposobu zapobiegania zanieczyszczeniom wynikającym z przewożenia ładunków, uwzględniając obowiązujące w tym zakresie wymagania międzynarodowe.

<Rozdział 6a

Zharmonizowany system usług informacji rzecznej

Art. 47a.

1. **Minister właściwy do spraw transportu prowadzi zharmonizowany system usług informacji rzecznej, polegający na udostępnianiu informacji dotyczących śródlądowych dróg wodnych różnym użytkownikom, zwany dalej „RIS”.**
2. **RIS ma na celu wsparcie transportu wodnego śródlądowego, w zakresie bezpieczeństwa, wydajności i zmniejszenia jego oddziaływania na środowisko naturalne oraz usprawnienie współdziałania z innymi rodzajami transportu, w szczególności przez udostępnianie użytkownikom RIS informacji, mających wpływ na:**
 - 1) **warunki żeglugowe, w tym informacji geograficznych, hydrologicznych i administracyjnych (informacje o drogach wodnych);**
 - 2) **podejmowanie działań dotyczących aktualnej sytuacji żeglugowej w ruchu lokalnym (taktyczne informacje o ruchu);**
 - 3) **podejmowanie działań średnio- i długoterminowych przez użytkowników RIS (strategiczne informacje o ruchu).**

3. RIS wprowadza się na śródlądowych drogach wodnych, w szczególności na śródlądowych drogach wodnych klasy IV i wyższej, które są połączone drogami wodnymi klasy IV lub wyższej z drogami wodnymi klasy IV lub wyższej innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
4. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz śródlądowych dróg wodnych, o których mowa w ust. 3, kierując się kryteriami ekonomicznymi i intensywnością ruchu żeglugowego.

Art. 47b.

Informacje, o których mowa w art. 47a ust. 2, podlegają przepisom o ochronie tajemnic ustawowo chronionych.

Art. 47c.

1. Dla zapewnienia realizacji zadań RIS tworzy się Centrum RIS.
2. Centrum RIS jest państwową jednostką budżetową podległą ministrowi właściwemu do spraw transportu.
3. Centrum RIS kieruje dyrektor powoływany przez ministra właściwego do spraw transportu, spośród kandydatów posiadających wyższe wykształcenie oraz wiedzę, kwalifikacje zawodowe i doświadczenie z zakresu żeglugi śródlądowej i przez niego odwoływany.
4. Minister właściwy do spraw transportu nadaje, w drodze rozporządzenia, statut Centrum RIS, uwzględniając jego organizację i zakres działania.

Art. 47d.

Do zadań Centrum RIS należy:

- 1) gromadzenie, przetwarzanie i udostępnianie informacji, o których mowa w art. 47a ust. 2;
- 2) podejmowanie działań zapewniających:
 - a) użytkownikom RIS dostęp do elektronicznych map nawigacyjnych,
 - b) udostępnianie organom administracji publicznej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej elektronicznych raportów ze statków, zawierających w szczególności dane dotyczące statku i przewożonych towarów,
 - c) harmonizację usług, treści danych, formatu i częstotliwości ich udostępniania w taki sposób, że użytkownicy RIS mają dostęp do tych samych usług i informacji na poziomie europejskim (interoperacyjność);
- 3) podejmowanie działań promujących korzystanie z RIS oraz propagowanie wykorzystywania technologii pozycjonowania satelitarne.

Art. 47e.

1. Organy administracji publicznej oraz jednostki badawczo-rozwojowe, posiadające dane niezbędne do funkcjonowania RIS, w tym dane hydrologiczne, meteorologiczne, geograficzne oraz hydrogeologiczne i administracyjne, dotyczące śródlądowych dróg wodnych objętych RIS, określone zgodnie z ust. 2, są obowiązane do ich nieodpłatnego udostępniania Centrum RIS.
2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz organów administracji publicznej oraz jednostek badawczo-rozwojowych, a także zakres,

rodzaj, częstotliwość oraz sposób przekazywania do Centrum RIS danych, o których mowa w ust. 1, kierując się potrzebą zapewnienia użytkownikom RIS pełnych informacji o drogach wodnych, a w stosunku do państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej i państwowej służby hydrogeologicznej – stosowanymi przez nie standardowymi procedurami zbierania i przetwarzania danych hydrologicznych, meteorologicznych i hydrogeologicznych, określonych w Prawie wodnym.

3. Jednostki badawczo-rozwojowe, o których mowa w ust. 1, udostępniają odpłatnie inne dane niż określone w ust. 2, na podstawie umowy zawartej między jednostką badawczo-rozwojową a Centrum RIS.

Art. 47f.

1. Informacje, o których mowa w art. 47a ust. 2, są udostępniane użytkownikowi RIS posiadającemu urządzenie i oprogramowanie, dla których został wydany dokument zgodności, stwierdzający możliwości techniczne oraz systemowe ich prawidłowego i sprawnego współdziałania z RIS, zwany dalej „dokumentem zgodności”.
2. Użytkownik RIS jest obowiązany do uzyskania dokumentu zgodności, wydawanego przez dyrektora Centrum RIS.
3. Obowiązku, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się do użytkownika RIS posiadającego urządzenie i oprogramowanie, dla których został wydany dokument zgodności przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 47g.

1. Dokument zgodności wydaje się na wniosek użytkownika RIS.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie użytkownika RIS;
 - 2) informacje o rodzaju urządzenia i oprogramowania, wraz z ich charakterystyką techniczną.
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się dokumentację techniczną urządzenia i oprogramowania.

Art. 47h.

Za wydanie dokumentu zgodności pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.

Art. 47i.

Wykorzystywany w ramach RIS Automatyczny System Identyfikacji statków (AIS) powinien być zgodny z przepisami porozumienia regionalnego dotyczącego usług radiotelefonicznych na śródlądowych drogach wodnych¹⁾, zawartego w ramach Konstytucji i Konwencji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (Dz. U. z 2003 r. Nr 10, poz. 111).>

Art. 58.

Kto:

- 1) wykonuje przewóz ładunków niezgodnie z dokumentami przewozowymi lub bez dowodu opłacenia składki do Funduszu Żeglugi Śródlądowej,

¹⁾ Tekst niniejszego porozumienia został opublikowany w Dz. Urz. M.T. z 2007 r. Nr 12, poz. 45.

- 2) wykonuje przewóz obcym statkiem niezgodnie z postanowieniami umów międzynarodowych albo pozwoleń na przewozy,
- 3) uprawia żeglugę statkiem obcym bez wymaganego pozwolenia,
- 4) nie dopełnia obowiązku złożenia formularza ewidencyjnego,
- 5) wykonuje zarobkowy przewóz towarów statkami o ładowności większej niż 200 t bez spełnienia wymogu zdolności zawodowej,
- 6) niszczy, uszkadza, przemieszcza lub wykorzystuje znaki żeglugowe do cumowania lub przeciągania statków,
- <7) uniemożliwia lub utrudnia uprawnionym do inspekcji pracownikom urzędów żeglugi śródlądowej wykonywanie zadań określonych w art. 9 ust. 2 pkt 2, 4-8 i 10,>**

podlega karze grzywny.

Art. 59.

Kto wykracza przeciw obowiązkowi:

- 1) wpisu statku do rejestru,
- 2) dokonania pomiaru statku,
- <3) niezwłocznego zawiadomienia o zaistnieniu wypadku żeglugowego,**
- 4) udzielenia pomocy w działaniach ratowniczych,>**

podlega karze grzywny.

Art. 70.

1. Płatnikami opłat są:

- 1) armatorzy - za pozwolenie na uprawianie żeglugi obcymi statkami, wpis do rejestru administracyjnego, świadectwo pomiarowe statku, świadectwo zdolności żeglugowej oraz świadectwo dopuszczenia statku do przewozu materiałów niebezpiecznych;
- 2) osoby fizyczne - za zaświadczenie o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej, egzaminy i dokumenty kwalifikacyjne załogi, żeglarską książeczkę pracy, egzamin i świadectwo eksperta ADN, egzamin i uprawnienie pilotowe oraz sprawdzian i świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu.

2. Opłaty pobierają organy administracji żeglugi śródlądowej, z wyjątkiem opłat:

- 1) za pomiary statków;
- 2) za rejestrację statków używanych wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych, pobieranych przez właściwy polski związek sportowy;
- 3) za przeprowadzenie przeglądów technicznych statków używanych wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych, pobieranych przez właściwy polski związek sportowy[.]<;>

<4) za dokument zgodności, pobieranych przez Centrum RIS.>

3. Opłaty pobierane przez organy administracji żeglugi śródlądowej stanowią dochód Skarbu Państwa.

4. Opłaty pobierane przez polski związek sportowy stanowią dochód tego związku.

<5. Opłaty pobierane przez Centrum RIS stanowią dochód budżetu państwa.>

ZAŁĄCZNIK

WYSOKOŚCI OPŁAT

	<u>UWAGA: Części I-VII pominięto</u>	
IX	Pilotaż	
1	Za świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu	50 zł
2	Za uprawnienie pilotowe	50 zł
3	Za egzamin na pilota	100 zł
4	Za sprawdzian na świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu	100 zł
5	Za wtórnik dokumentu z poz. 1 i 2	50 zł
<X	RIS Za wydanie dokumentu zgodności	200 zł>

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm